

менты как разновидность структурно-семантического единства. Это вызвано семантическими и коммуникативно-прагматическими признаками комплиментов. Compliments могут базироваться на оценке черт характера человека, его внешности, одежды, моральных характеристик, умений и навыков и др. Список потенциальных объектов для похвалы и комплиментов достаточно велик, но только определённые из них часто используются в комплиментарных высказываниях. Обычно речевой акт комплимента связан с двумя коммуникантами – мужчиной и женщиной. В речи мужчины комплименты чаще всего относятся к характеру адресата речи. Такие речевые акты возникают как результат разнообразной вербальной деятельности, потому что индивидуальные черты характера собеседников реализовываются именно в таких процессах.

В романе Джейн Остин “Pride and Prejudice” преобладают комплименты, звучащие в сторону женщин. В своей коммуникации женщины чаще используют речевые акты комплимента, а мужчины, по сравнению с женщинами, менее щедры на комплименты. Наибольшее количество в речевых актах составляют комплименты, объектом которых является характер собеседников. Женщины считают, что другими важными чертами являются внешность, место жительства, а также умственные и физические способности. Мужчины, наоборот, убеждены, что, по сравнению с внешностью, способности их собеседников более важны, тогда как дом / место жительства как объект комплимента вообще не относится к структуре маскулинных комплиментарных речевых актов.

Тексты, написанные в период правления королевы Виктории (1837–1902 гг.), вызывают особый интерес у лингвистов, поскольку в то время комплименты были скрытыми, а не такими откровенными, как в современной речи. В романе Джейн Остин “Pride and Prejudice” объектами комплиментов являются четыре категории: внешность, характер, умения и дом.

Ключевые слова: комплимент, речевой акт, гендер, объект комплимента, роман Джейн Остин “Pride and Prejudice”.

Pavliuk Alla, Rogach Oksana, Garcieva Diana. Complimentary Expressions with Positive Assessment of Men and Women in the Period of the Victorian Era (Based on Jane Austin's Novel “Pride and Prejudice”). The article deals with the polivectoral analysis of complimentary speech acts that contain a positive evaluation and are used by a speaker to create a certain emotional state of the addressee and evoke his positive feelings. Due to their discourse character, expressions with complimentary components attract attention of many scholars but not all of them describe compliments as subtypes of structural semantic units. It is caused by semantic and communicative pragmatic peculiarities of compliments. Compliments may be based on the evaluation of a person's character traits, his appearance, clothes, moral qualities, skills and abilities and others. A list of potential objects for praises and compliments is rather big but only some of them are very frequent used in the complimentary expressions. A complimentary speech act is usually connected with two interlocutors – a man and a woman. In the speech of a male, compliments are usually focused on the character of the speech addressee. These speech acts appear as a result of various verbal activities because individual peculiar features of interlocutors are realized in such processes.

In their communication women very often use complimentary speech acts but males, in comparison with women, pay compliments less often. The most numerous complimentary speech acts are the ones that are based on the traits of character of the interlocutors. Women consider that other important features for the compliments are appearance, place of living, and mental and physical abilities. Men think that abilities of their interlocutors are more important in comparison with appearance, while home, a place of living as objects for compliments do not belong to the structure of masculine complimentary speech acts.

Texts written at the time of Queen Victoria's reign (1837–1902) are of special interests for linguists as at that time compliments were hidden, unlike their free usage in modern speech. The objects of compliments in Jane Austin's novel “Pride and Prejudice” are of 4 categories – appearance, character, skills and home.

Key words: compliment, speech act, gender, object of a compliment, Jane Austin's novel “Pride and Prejudice”.

УДК 811'27'24:161.201.4]-026.571

Наталія Передон

ТАКТИКИ ІМПЛІЦИТНОЇ АКТУАЛІЗАЦІЇ ЗГОДИ У СТРУКТУРІ КООПЕРАТИВНОЇ СТРАТЕГІЇ КОМУНІКАНТА-ОБ'ЄКТА ПРИМИРЕННЯ

У статті зроблена спроба дослідити природу тактик імпліцитної актуалізації згоди, що застосовує комунікант, постраждалий унаслідок конфліктної ситуації стороною (об'єктом примирення). Визначено, що аналізовані тактики слугують імплементації кооперативної стратегії спілкування, оскільки маніфестують позитивне

ставлення до ініціатора примирення та декларують намір відновити з ним гармонійні стосунки. На основі проведеного аналізу фрагментів художнього тексту, що репрезентують комунікативну ситуацію “примирення” в англomовному неофіційному діалогічному дискурсі, з’ясовано, що метою використання тактик імпліцитної актуалізації згоди є мінімізація шкоди, завданої об’єкту примирення maleфактивним вчинком ініціатора примирення, моральна підтримка партнера з комунікації, а також маніфестація бажання та готовності об’єкта примирення повернутись до гармонійної моделі комунікації з ініціатором примирення. Встановлено, що в мовленні об’єкта примирення імпліцитна згода відновити порушений унаслідок конфлікту комунікативний баланс декларується за допомогою тактик заперечення провини ініціатора примирення, визнання власної провини, зміни оцінки дії, зміщення акценту, узагальнення, демонстрації розуміння причин maleфактивного вчинку ініціатора примирення, підбадьорювання та пропозиції забути про конфлікт. Вдаючись до застосування аналізованих тактик, об’єкт примирення повністю або частково спростовує відповідальність ініціатора примирення за дисгармонізацію міжособистісної інтеракції, визнає власну провину у виникненні конфліктної ситуації, наголошує на позитивному ефекті, який справила на нього maleфактивна поведінка партнера з комунікації, або репрезентує конфліктну ситуацію як таку, що неспроможна негативно вплинути на подальшу гармонійну інтеракцію.

Ключові слова: тактика імпліцитної актуалізації згоди, кооперативна стратегія, ініціатор примирення, об’єкт примирення.

Постановка наукової проблеми та її значення. У рамках мовознавчих парадигм імпліцитність осмислюється як неявний, прихований смисл, який виводиться слухачем (читачем) із значень мовних одиниць під впливом конкретної ситуації та контексту спілкування [1, с. 156] і є “універсальною категорією мови та мовлення”, “явищем, яке охоплює всі рівні мови, від фонетики до стилістики, і проявляється як на рівні слова, так і на рівні висловлювання та тексту” [2, с. 304]. З огляду на це, дослідження імпліцитності як лінгвістичного поняття є важливою науковою проблемою, яка вимагає різноаспектного вивчення.

Аналіз досліджень із цієї проблеми. Імпліцитність як універсальна характеристика мовленнєвого спілкування є предметом дослідження комунікативної та когнітивної лінгвістики, стилістики, прагма- та психолінгвістики і входить у коло наукових інтересів Ф. С. Бацевича, Л. Є. Бірюкової, І. В. Арнольд, О. В. Пузанової, Г. Г. Молчанової, О. Г. Лукіної, Н. В. Анохіної, Н. П. Пешкової, С. Г. Краже, Г. Грайса та ін.

Мета і завдання розвідки – схарактеризувати імпліцитність як складник мовленнєвої взаємодії в комунікативній ситуації “примирення”, а також виокремити й описати тактики імпліцитної актуалізації згоди, що застосовує комунікант, постраждалий унаслідок конфліктної ситуації стороною (об’єктом примирення), у межах реалізації кооперативної стратегії спілкування.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Окрім експліцитного вираження згоди, коли план змісту відповідає плану вираження, в діалогічному мовленні функціонують і висловлення, що актуалізують згоду непрямо, тобто план змісту висловлення не відповідає плану вираження. Розуміння імпліцитного значення згоди адресат декодує не безпосередньо, а на основі переосмислення [3]. Дослідження функціонування тактик згоди у комунікативній ситуації “примирення” підтверджує положення про те, що часто згода прийняти вибачення висловлюється за допомогою різноманітних описових формул, що не містять перформативних дієслів. Така комунікативна поведінка мовця продиктована бажанням уникнути акцентування уваги на серйозності завданої йому шкоди та задля збереження обличчя партнера з комунікації, який вже дещо втратив авторитет спочатку через здійснення засуджуваної дії, а потім вибачення за неї [4, с. 54].

На основі аналізу фрагментів художнього тексту, що репрезентують комунікативну ситуацію “примирення” в неофіційному діалогічному дискурсі встановлено, що в межах реалізації кооперативної стратегії спілкування об’єкт примирення послуговується **тактиками імпліцитної актуалізації згоди**, метою використання яких є маніфестація непрямої згоди відновити порушений унаслідок конфлікту комунікативний баланс з ініціатором примирення, мінімізація шкоди, завданої об’єкту примирення maleфактивним вчинком ініціатора примирення, моральна підтримка партнера з комунікації, а також демонстрація бажання та готовності повернутись до гармонійної моделі спілкування з ініціатором примирення. До аналізованих тактик належать: 1) тактика заперечення провини ініціатора примирення; 2) тактика визнання власної

провини; 3) тактика зміни оцінки дії; 4) тактика зміщення акценту; 5) тактика узагальнення; 6) тактика демонстрації розуміння причин maleфактивного вчинку ініціатора примирення; 7) тактика підбадьорювання; 8) тактика пропозиції забути про конфлікт.

Застосовуючи **тактику заперечення провини ініціатора примирення**, об'єкт примирення експлікує власне бачення ситуації, що виникла: він не вважає maleфактивний вчинок партнера з комунікації таким, що може завадити відновленню гармонійних інтерперсональних стосунків.

"I'm really sorry to have ruined the weekend," Caroline apologized tearfully.

"Don't be ridiculous, Caroline. It's not your fault. Come on, let's go," Maggie said briskly, leading the way [13, с. 351].

Наведений приклад демонструє повне заперечення об'єктом примирення провини ініціатора примирення. Тактика актуалізується через вказівку на недоречність вибачення (*Don't be ridiculous, Caroline*) та спростування провини співрозмовника за допомогою заперечної синтаксичної конструкції з семантичним ядром *fault* (*It's not your fault*).

Аналізована тактика вербалізується в мовленні об'єкта примирення і за допомогою речень із заперечним займенником *nothing* та дієсловом *forgive* або його деривативом у ролі семантичного центру висловлення.

"Vittorio, I must kneel in front of you and ask for your forgiveness," said Anton.

"Son, there is nothing to forgive," said Vittorio [12, с. 2];

"I apologize for the trouble I caused you. Please forgive me."

"You've done nothing that requires forgiveness from me, Bradley" [14, с. 45].

Заперечуючи провину ініціатора примирення, об'єкт примирення декларує свою готовність забути про maleфактивний вчинок партнера зі спілкування та відновити комунікативний баланс.

Удаючись до використання **тактики визнання власної провини**, об'єкт примирення декларує усвідомлення своєї особистої відповідальності за дисгармонізацію стосунків з ініціатором примирення. Застосовуючи цю тактику, об'єкт примирення прагне заспокоїти, морально підтримати співрозмовника, продемонструвавши, що в ситуації, яка спричинила розлад у стосунках, винні обидва партнери з комунікації.

Указана тактика здійснюється через пряме визнання об'єктом примирення своєї провини (*It's (also) my fault, I am (also) to blame, I was wrong*) або за допомогою зустрічного вибачення (*You also forgive me, Will you forgive me too?* тощо).

"[...] I am really sorry. I shouldn't have done that. I don't know what's going on with me. I guess I'm getting those last minute wedding jitters or something."

"Mario, don't apologize. I was wrong too" [11, с. 8];

"I'm sorry, Mimi, I shouldn't have said that." [...]

"I'm sorry too, Mammy, I didn't mean it. Really I didn't" [13, с. 239].

У наведених фрагментах обидва учасники спілкування відчують відповідальність за погіршення стосунків. Відтак, інтенції комунікантів збігаються: обоє прагнуть відновити гармонійну інтеракцію, отримати пробачення партнера зі спілкування та позбутись почуття провини, що виникло через конфліктну ситуацію.

Тактика зміни оцінки дії є різновидом позитивної реакції на вибачення, за допомогою якої адресат повністю звільняє партнера з комунікації від його провини. Він може навіть похвалити адресанта за здійснення вчинку, який той вважає негативним. Тоді, негативна дія перетворюється на позитивну [5, с. 113].

У наведеному далі прикладі Джеб, ініціюючи примирення, просить у лікаря Девіса вибачення за те, що у стані афекту звинуватив того в непрофесійності.

"Doctor Davis," I started as I offered my right hand to him, "Please forgive my angry words when I said you were good for nothing except measles and teething. I meant to hurt you as bad as I was hurting at the time." [...]

“As a matter of fact, it was just that very statement that caused me to take a long, hard look at myself. Your words did hurt me, but they have made a changed man out of me. I take my hat off to you, Jeb” [9, с. 223].

Об’єкт примирення декларує згоду прийняти вибачення за допомогою тактики зміни оцінки дії. Визнаючи завдану мовленнєвою поведінкою хлопця шкоду (*Your words did hurt me*), лікар акцентує увагу на ефекті, який вона на нього справила: образливі слова стали стимулом для роздумів, змусили усвідомити свої недоліки (*As a matter of fact, it was just that very statement that caused me to take a long, hard look at myself*) та допомогли змінитися на краще (*they have made a changed man out of me*).

Послуговуючись **тактикою зміщення акценту**, об’єкт примирення прагне уникнути обговорення поведінки співрозмовника, яка призвела до конфлікту, акцентуючи увагу на позитивному боці ситуації, що склалася, та виправдовуючи тим самим малефективний вчинок ініціатора примирення.

Аналізована тактика представлена в наведеному далі фрагменті. Закохані Елізабет та Джеб домовляються про таємну зустріч. Дівчина приходить на вказане місце раніше визначеного часу. Пам’ятаючи про обіцянку Джеба прийти на зустріч, дівчина стійко чекає, незважаючи на зливу. В той же час хлопець дізнається, що Елізабет немає вдома, і розуміє, що вона зараз чекає на нього в домовленому місці. Коли Джеб знаходить Елізабет, вона вже без свідомості. Ця подія стає початком довгої та важкої хвороби дівчини. Усвідомлюючи свою провину, Джеб відчуває докори сумління. Хлопець не відходить від ліжка коханої, картаючи себе за легковажність. Коли стан дівчини покращується, Джеб просить у неї пробачення.

“Oh, Elizabeth, I am so sorry if I caused you to think I was going to be there. I almost killed you, Elizabeth. [...] Please forgive me, Elizabeth.”

“Jeb, you are forgiven of anything and everything [...]. It wasn’t anybody’s fault. It was just a simple misunderstanding, that’s all.”

“Yes,” I rejoined, “a simple misunderstanding that could have cost you your life. Elizabeth, what if we hadn’t found you in time? What if...”

“Shh, now Jeb,” Elizabeth interrupted in a whisper. “None of that happened. I didn’t die. You did find me in time. You’re not without me. Everything’s ok, my hero. You didn’t cause me to lose my life. You saved my life and I will love you forever for doing it” [9, с. 142].

Об’єкт примирення декларує відсутність наміру конфліктувати з ініціатором примирення (*Jeb, you are forgiven of anything and everything*) та повністю заперечує його провину, вважаючи ситуацію, що склалася, звичайним непорозумінням (*It wasn’t anybody’s fault. It was just a simple misunderstanding, that’s all*). Після вказівки ініціатора примирення на можливі наслідки, до яких могло би призвести його запізнення (*a simple misunderstanding that could have cost you your life*), об’єкт примирення вдається до використання тактики зміщення акценту. Наголошуючи на відсутності серйозних наслідків (*None of that happened. I didn’t die*), об’єкт примирення зміщує акцент опису ситуації з негативного на позитивний. Бажаний перлокутивний ефект від застосування тактики досягається за допомогою демонстрації позитивного ставлення до ініціатора примирення та захоплення його сміливістю (*my hero*), підкреслення вчасності виконаної дії, що врятувала життя дівчини (*You did find me in time*), запевнення у відсутності наміру конфліктувати (*Everything’s ok*), акцентування уваги на позитивному аспекті ситуації (*You saved my life*) та декларації наміру ще краще ставитись до ініціатора примирення через його вчинок (*I will love you forever for doing it*). Отже, суть тактики зміщення акценту полягає в тому, що об’єкт примирення уникає обговорення причини завданої шкоди (хлопець не прийшов на побачення вчасно і через це дівчина ледь не загинула), а натомість наголошує на позитивному боці ситуації (Джеб врятував життя Елізабет, знайшовши її та повернувши додому).

Використовуючи **тактику узагальнення**, об’єкт примирення має на меті виправдати ініціатора примирення та експлікувати позитивне ставлення до нього за допомогою узагаль-

нених висловлень. Обравши таку форму демонстрації ставлення до ініціатора примирення та його малефективного вчинку, об'єкт примирення мінімізує його провину.

Kim went to Natalie and apologized for what she said about her some months ago. [...]

Natalie felt sorry for her and quickly accepted apology. "We are human beings. We do make mistakes that we at times do not intend to" [7, с. 81].

Наталі, яка є в аналізованій комунікативній ситуації об'єктом примирення, виправдовує поведінку Кім (ініціатора примирення), вказуючи на ненавмисність завданої їй шкоди та підкреслюючи, що така поведінка час від часу притаманна кожній людині (*We are human beings. We do make mistakes that we at times do not intend to*). Наголошуючи на тому, що всі без винятку можуть помилятися, об'єкт примирення імпліцитно вказує і на свою недосконалість, мінімізуючи, таким чином, провину ініціатора примирення.

Основною метою використання **тактики демонстрації розуміння причин малефективного вчинку ініціатора примирення** є маніфестація позитивного ставлення до ініціатора примирення та вербалізація наміру відновити з ним гармонійні стосунки. Як засвідчує аналіз ілюстративного матеріалу, розуміння причин поведінки, що спричинила виникнення конфліктної ситуації, може бути вербалізоване в експліцитній та імпліцитній формах.

"Oh, John, I'm... I'm sorry I've spoken about it; I just wanted to..." [...]

"Don't worry, Helen, I understand" [6, с. 289];

"I'm sorry," he said. "I should have told you. I didn't want to upset."

"The upset was inevitable." She gave him a tremulous smile. "It was the timing that was atrocious" [8, с. 260].

У першому прикладі розуміння причин поведінки, що призвела до конфліктної ситуації, вербалізується експліцитно за допомогою висловлення *I understand*. У другому фрагменті виправданням малефективного вчинку ініціатора примирення та імпліцитною вказівкою на розуміння його причини слугує вказівка на неминучість розчарування через складні життєві обставини, в яких опинилися комуніканти (*The upset was inevitable. It was the timing that was atrocious*).

Використання **тактики підбадьорювання** продиктоване бажанням продемонструвати позитивне ставлення до партнера з комунікації, покращити його пригнічений стан, полегшити почуття провини та запевнити, що конфліктна ситуація не вплине на подальше гармонійне спілкування. Вербальною формою вираження тактики є висловлення, що вказують на недоцільність хвилювань (*Don't worry, Cheer up, Take it easy* тощо), а також висловлення, які декларують впевненість у позитивній перспективі розвитку ситуації (*Everything will be all right, Things are going to be better* тощо).

"[...] Please forgive me."

"[...] You acted as anybody would act in the same situation. I'm not so sure I would have handled it as well as you did. Please stop carrying these feelings of guilt in your heart" [9, с. 195].

У наведеному фрагменті об'єкт примирення вказує, що поведінка ініціатора примирення в ситуації, яка склалася, була єдиною можливою (*You acted as anybody would act in the same situation*), а також висловлює похвалу в імпліцитній формі (*I'm not so sure I would have handled it as well as you did*).

Тактика пропозиції забути про конфлікт експлікує намір прийняти прохання про пробачення через вказівку на необхідність припинити обговорення інциденту, оскільки об'єкт примирення вважає його неважливим і неспроможним негативно вплинути на подальші гармонійні стосунки.

Аналізована тактика вербалізується в мовленні об'єкта примирення за допомогою спонукальних речень (*Let's forget about it, Let's not dredge up the past* тощо) та ідіоматичних висловлень, що експлікують намір та спонукування до того, щоб залишити конфлікт у минулому (*It's a closed book, It's water under the bridge, It's water over the dam* тощо).

"I'm sorry I hurt you, Trixie," Jasper said suddenly. [...] I never wanted to lead you like that. I hoped..."

She cut him off. "It's OK, Jasper. It's water under the bridge. Really" [10, с. 326].

Об'єкт примирення запевняє ініціатора примирення в тому, що конфлікт не вплине на добрі стосунки між комунікантами (*It's OK, Jasper*), демонструє своє ставлення до ситуації як такої, що не потребує подальшого обговорення (*It's water under the bridge*), посилюючи ілюкутивну силу висловлення використанням прислівника *really*, який застосовується для запевнення в щирості слів об'єкта примирення.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Отже, імпліцитна згода об'єкта примирення відновити порушений унаслідок конфліктної ситуації комунікативний баланс з ініціатором примирення актуалізується за допомогою тактик заперечення провини ініціатора примирення, визнання власної провини, зміни оцінки дії, зміщення акценту, узагальнення, демонстрації розуміння причин малефективного вчинку ініціатора примирення, підбадьорювання та пропозиції забути про конфлікт. Застосування цих тактик свідчить про бажання та готовність об'єкта примирення повернутись до гармонійної моделі комунікації з ініціатором примирення. Подальшу перспективу дослідження вбачаємо у вивченні лексико-семантичних, синтаксичних та стилістичних особливостей комунікативної взаємодії учасників ситуації примирення.

Джерела та література

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : підручник / Ф. С. Бацевич. – Київ : Академія, 2004. – 344 с.
2. Бирюкова Л. Е. Моделирование как механизм создания подтекста / Л. Е. Бирюкова // *Studia Linguistica. Проблемы теории европейских языков*. – СПб. : Тригон, 2001. – Вып. 10. – С. 304–309.
3. Войцехівська Н. К. Категорія згоди в українському літературному діалогічному дискурсі (на матеріалі художньої літератури XX – початку XXI століть) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.01 / Н. К. Войцехівська. – Київ, 2009. – 20 с.
4. Трофимова Н. А. Экспрессивные речевые акты в диалогическом дискурсе. Семантический, прагматический, грамматический анализ : монография / Н. А. Трофимова. – СПб. : Изд-во ВММ, 2008. – 376 с.
5. Шум'яцька О. М. Мовленнєвий жанр вибачення у сучасній німецькій мові : дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.04 / О. М. Шум'яцька. – Львів, 2016. – 219 с.
6. Cookson C. *The Obsession* / C. Cookson. – London : Corgi Books, 1996. – 381 p.
7. Itto D. *The Congressman's Mistress* / D. Itto. – Morrisville : Lulu.com, 2010. – 116 p.
8. Marlowe D. *Unbuttoning Miss Hardwick* / D. Marlowe. – Toronto : Harlequin, 2012. – 288 p.
9. McDonald M. *The Song of the Mockingbird* / M. McDonald. – Bloomington : iUniverse, 2009. – 376 p.
10. Montefiore S. *The Beekeeper's Daughter* / S. Montefiore. – New York : Simon and Schuster, 2014. – 400 p.
11. Overstreet R. *Always a Bridesmaid* / R. Overstreet. – Bloomington : iUniverse, 2004. – 208 p.
12. Rabb M. *Web of Deception* / M. Rabb. – Bloomington : Xlibris Corporation, 2013. – 820 p.
13. Scanlan P. *City Lives* / P. Scanlan. – London : Bantam Books, 1999. – 370 p.
14. Wallace A. *Hiding in Plain Sight* / A. Wallace. – Eugene : Harvest House Publishers, 2012. – 304 p.

References

1. Batsevych, Florii. 2004. *Osnovy Komunikatyvnoi Lingvistyky*. Kyiv: Akademiia.
2. Biriukova, Liudmila. 2001. "Modelirovaniie kak Mehanizm Sozdaniia Podteksta". *Studia Linguistica. Problemy Teorii Yevropeiskih Yazykov*, 304–309. Sankt-Peterburg: Trigon.
3. Voitsehivska, Nataliia. 2009. "Katehoriia Zhody v Ukrainському Literaturnomu Dialohichnomu Dyskursi (na Materiali Hudozhnoi Literatury 20 – Pochatku 21 Stolit)". PhD Abstract, Natsionalna Akademiia Nauk Ukrainy, Instytut Movoznavstva imeni O. O. Potebni.
4. Trofimova, Nella. 2008. *Ekspressivnyie Rechevyie Akty v Dialogicheskome Diskurse. Semanticheskii, Pragmaticheskii, Grammaticheskii Analiz*. Sankt-Peterburg: VMM.
5. Shumiatska, Oleksandra. 2016. "Movlennievyy Zhanr Vybachennia u Suchasniy Nimetskii Movi". PhD Diss., Lvivskiy Natsionalnyi Universytet Imeni Ivana Franka.
6. Cookson, Catherine. 1996. *The Obsession*. London : Corgi Books.
7. Itto, Dominic. 2010. *The Congressman's Mistress*. Morrisville : Lulu.com.
8. Marlowe, Deb. 2012. *Unbuttoning Miss Hardwick*. Toronto : Harlequin.
9. McDonald, Mark. 2009. *The Song of the Mockingbird*. Bloomington : iUniverse.
10. Montefiore, Santa. 2014. *The Beekeeper's Daughter*. New York : Simon and Schuster.
11. Overstreet, Renea. 2004. *Always a Bridesmaid*. Bloomington : iUniverse.

12. Rabb, Mia. 2013. *Web of Deception*. Bloomington : Xlibris Corporation.
13. Scanlan, Patricia. *City Lives*. London : Bantam Books.
14. Wallace, Amy. 2012. *Hiding in Plain Sight*. Eugene : Harvest House Publishers.

Передон Наталия. Тактики имплицитной актуализации согласия в структуре кооперативной стратегии коммуниканта-объекта примирения. В статье предпринята попытка исследовать природу тактик имплицитной актуализации согласия, использующихся коммуникантом, который является пострадавшей вследствие конфликта стороной (объектом примирения). Установлено, что анализируемые тактики применяются в пределах реализации кооперативной стратегии общения, поскольку манифестируют позитивное отношение к инициатору примирения и декларируют намерение возобновить с ним гармоничные отношения. На основе проведенного анализа фрагментов художественного текста, которые представляют коммуникативную ситуацию “примирение” в англоязычном неофициальном диалогическом дискурсе, выяснено, что целью использования тактик имплицитной актуализации согласия является минимизация вреда, нанесенного объекту примирения malefактивным поступком инициатора примирения, моральная поддержка партнера по коммуникации, а также манифестация желания и готовности объекта примирения вернуться к гармоничной модели коммуникации с инициатором примирения. Установлено, что в речи объекта примирения имплицитное согласие возобновить нарушенный в результате конфликта коммуникативный баланс с инициатором примирения декларируется с помощью тактик отрицания вины инициатора примирения, признания собственной вины, изменения оценки действия, смещения акцента, обобщения, демонстрации понимания причин malefактивного поступка инициатора примирения, подбадривания и предложения забыть о конфликте. Применяя анализируемые тактики, объект примирения полностью или частично опровергает ответственность инициатора примирения за дисгармонизацию межличностной интеракции, признает собственную вину в возникновении конфликтной ситуации, отмечает позитивный эффект, который произвело на него malefактивное поведение партнера по коммуникации, или же представляет конфликтную ситуацию как таковую, что не может негативно сказаться на дальнейшем гармоничном общении.

Ключевые слова: тактика имплицитной актуализации согласия, кооперативная стратегия, инициатор примирения, объект примирения.

Peredon Nataliia. The Tactics of Implicit Actualization of Consent Used by the Interlocutor who is the Object of Reconciliation within the Cooperation Strategy. The focus of the article is to explore the nature of the tactics of implicit actualization of consent used by the interlocutor who has suffered from the conflict and is the object of reconciliation. It has been determined that since the analyzed tactics are used to demonstrate a positive attitude to the initiator of reconciliation and declare the intention to resolve the conflict they implement the cooperative communication strategy. Having analyzed the fragments which represent the communicative situation of reconciliation in informal fiction discourse, the author has come to the conclusion that these tactics are aimed at minimizing the harm caused by the maleficent deed of the initiator of reconciliation, giving him moral support, as well as demonstrating willingness to restore harmonious relations. It has been determined that in the speech of the object of reconciliation the implicit consent to resolve the conflict can be declared by using the tactics of denying the initiator's guilt, admitting self-guilt, changing the assessment of the initiator's deed that has caused conflict, shifting the emphasis, generalization, demonstrating understanding of the reasons for the maleficent deed, cheering up and offering to forget the conflict. Using these tactics the object of reconciliation completely or partially denies the initiator's responsibility for the conflict, recognizes his own guilt in causing this conflict, emphasizes the positive effect caused by the maleficent deed of the initiator of reconciliation and manifests that the conflict situation is unable to affect the further harmonious relations negatively.

Key words: tactics of implicit actualization of consent, cooperation strategy, initiator of reconciliation, object of reconciliation.

УДК 81'373.7

Оксана Рогач

ТИПИ ПАРЕМІЙ ТА ПРИНЦИПИ ЇХНЬОЇ КЛАСИФІКАЦІЇ

Статтю присвячено поліаспектному аналізу ідіоматичного фонду мови з урахуванням структурного, семантичного й лінгвокультурного аспектів. Особливу увагу звернено на те, що саме прислів'я та приказки найкраще ілюструють стиль життя, географічне розташування, історію та традиції етнічної спільноти, яка є носієм певної культури. Ідіоматика національної мови відображає систему цінностей, суспільну мораль, світогляд, розуміння самих себе, а також інших людей і народів. Національні цінності, традиції та правила